

Redreçar el camí cap al Pare

*Pare nostre, tu que ets el Déu fidel,
suscita en nosaltres el desig ardent
de seguir fidelment els teus camins,
que Jesús, el teu fill, ens ha mostrat.*

*Jesús Senyor, tu t'has fet un de nosaltres,
i ens convides a girar-nos cap a Déu:
empeny el nostre cor perquè aprenguem
a seguir els camins que ens has ensenyat
que són els únics que porten a la vida.*

*Que ens mogui a seguir-te, Senyor,
la convicció íntima que tenim
de la teva presència enmig de nosaltres.*

*Sabent que portem l'Esperit de Déu al cor,
i que Déu camina enmig de nosaltres,
ens sentim més forts per seguir el teu camí,
i serem més generosos per donar
els fruits de servei i de comunió
que tu esperes de les nostres vides.*

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu: Per aquells dies vingué Joan Baptista, que predicava així al desert de Judea: «Convertiu-vos, que el Regne del cel és a prop». És d'ell que deia el profeta

Isaïes: «Una veu crida en el desert: "Obriu una ruta al Senyor, aplaneu-li el camí"». Joan duia una capa de pèl de camell, es cobria amb una pell la cintura i el seu aliment eren llagostes i mel boscana. Anaven a trobar-lo de Jerusalem, de tot arreu de la Judea i de tota la regió del Jordà, confessaven els seus pecats i es feien batejar per ell al riu Jordà.

Però quan veié que molts dels fariseus i dels saduceus venien a fer-se batejar, els va dir: «Cria d'escurçons, ¿qui us ha ensenyat mai com podreu fugir de la justícia que s'acosta? Demostreu amb fets que us voleu convertir.

No visqueu refiats pensant que sou fills d'Abraham, que Déu pot donar fills a Abraham fins i tot d'aquestes pedres. Ara la destreal ja està clavada a l'arrel dels arbres, i ja sabeu que l'arbre que no dona bons fruits és tallat i llençat al foc. Jo us batejo només amb aigua perquè us convertiu, però el qui ve després de mi és més poderós que jo, tan poderós, que no sóc digne ni d'aguantar-li el calçat. Ell us batejarà amb l'Esperit Sant i amb foc. Ja té la pala a les mans per ventar la seva era; el seu blat, l'entrarà al graner, però la palla, la cremarà en el foc que no s'apaga». [Mt 3, 1-12]

Salm responsorial 71

R/. Que el benestar floreixi als seus dies, i mesos i anys abundi la pau.

Déu meu, doneu al rei el vostre dret, / doneu al príncep la vostra rectitud. / Que governi amb justícia el vostre poble, / que sigui recte amb els humils. **R.**

Que el benestar floreixi als seus dies, / i mesos i anys abundi la pau. / Que domini d'un mar a l'altre, / des del Gran Riu fins a l'extrem del país. **R.**

Salvarà els pobres que reclamen, / els desvalguts que no tenen defensor, / s'apiadarà dels pobres i dels febles, / els salvarà de la mort. **R.**

Que es perpetui el seu nom, / i durí com el sol. / Que les famílies del país, per beneir-se, / es valguin del seu nom; / que se'n valguin tots els pobles de la terra / per augurar-se la felicitat. **R.**

L'EVANGELI PER A AVUI: Reaccionar [J. A. PAGOLA]

Són moltes les persones que no són ni creients ni increients. Senzillament s'han instal·lat en una forma de vida on no pot aparèixer la pregunta pel sentit últim de l'existència. Més que de descreença hauríem de parlar aquí de manca de condicions indispensables perquè la persona pugui adoptar una postura creient o descreguda.

Són homes i dones que no tenen una «infraestructura interior». El seu estil de vida els impedeix de posar-se en contacte un xic profund amb ells mateixos. No s'acosten mai al fons del seu ésser. No són capaços d'escoltar les preguntes que sorgeixen des del seu interior.

Tanmateix, per adoptar una postura responsable davant del misteri de la vida és indispensable arribar fins al fons d'un mateix, ser sincer i obrir-se a la vida honestament fins al final.

Darrere de la crisi religiosa de moltes persones, no s'hi amaga sovint una crisi anterior? Si tanta gent sembla allunyar-se avui de Déu, no és perquè abans s'han allunyat d'ells mateixos i s'han instal·lat en un nivell d'existència on Déu ja no pot ser escoltat?

Quan algú s'accontenta amb un benestar fet de coses, i el seu cor està ocupat només per preocupacions d'ordre material, pot aleshores plantejar-se lúcidament la pregunta per Déu? Quan una persona cerca sempre la satisfacció immediata i el plaer a qualsevol preu, es pot obrir amb profunditat al misteri últim de l'existència?

Quan hom viu privat d'interioritat, esforçant-se per aparentar o tenir una determinada imatge de si mateix davant dels altres, pot pensar sincerament en el sentit últim de la seva vida?

Quan una persona viu abocada sempre cap a l'exterior, perdent-se en les mil formes d'evasió i divertiment que ofereix aquesta societat, es pot trobar realment amb si mateixa i preguntar-se pel seu darrer destí?

«Prepareu el camí del Senyor». Aquest crit de Joan Baptista no ha perdut actualitat. En siguem conscients o no, Déu ve sempre a nosaltres. Podem tornar-nos a trobar

amb ell. La fe es pot despertar una altra vegada en el nostre cor. El primer que necessitem és trobar-nos amb nosaltres mateixos amb més profunditat i sinceritat.

5. Cap a una Església sinodal (1)

Estem doncs, en plena transició (tot i que lenta) d'una Església de Cristiandat (que és la que hem tingut durant segles) cap un nou model d'Església (que podem designar amb els noms de «Diàspora» o de «Petit ramat»). Ara bé aquests noms només ens parlen de la «mesura» de l'Església i no ens diuen res (directament) dels trets cabdals que comencen a configurar el que està naixent.

I, com que un dels trets cabdals és la sinodalitat, quan parlem d'«Església sinodal», ja estem parlant d'una manera nova *de ser i de fer* molt diferent —gairebé diríem contraposada— a la manera com es vivia en temps de Cristiandat. Perquè «sínode» no és refereix només a grans consultes que es puguin fer a tota l'Església de tant en tant, sinó que es refereix a un tarannà habitual —que el papa vol que es torni a recuperar en l'Església. Fins al punt que els papa Francesc ha dit en més d'una ocasió que «*el camí de la sinodalitat és el camí que Déu espera de l'Església del tercer mil·lenni*». La raó és senzilla: si entenem com cal «l'estil sinodal» ens adonarem tot seguit que per al papa la sinodalitat és el millor antídote contra una de les plagues que ha patit l'Església d'aquests darrers segles: *el clericalisme*.

Setmanes enrere (a Xarxa del 6 de novembre) en vam parlar una mica, del clericalisme. Pintant una mica amb brotxa grossa, podem dir que tradicionalment l'Església es dividia en *clergues i laics*, i aquesta divisió es repetia dient que hi havia «una Església que ensenya» i «una Església que aprèn», per tant, una que té coneixements i autoritat i una altra que no té ni coneixements ni autoritat.

Conseqüència de tot això és que dins l'Església, els *clergues* (capellans, bisbes...) es creien que ho eren tot i que els fidels laics no hi pintaven res en la presa de decisions. De fet, quan en el llenguatge corrent la gent parlava de «Església» o de «gent d'Església», entenia directament capellans, frares, monges... I, davant d'un panorama així, no té res d'estrany que els fidels laics —que no pintaven res a l'hora de decidir les coses— acabessin sovint prenent una actitud passiva: «*el que digui el senyor bisbe!*», «*el que digui el senyor rector!*»...

Gràcies a Déu, el Concili Vaticà II va acabar amb tot això: però, va acabar només «oficialment», perquè en la pràctica, es molt més difícil d'acabar-ho, per allò que deia Einstein: «*És més fàcil trencar un àtom, que trencar un prejudici!*» Molts capellans i clergues han continuat pensant i fent com abans i molts laics no s'han preocupat de reclamar el paper i la corresponsabilitat que els correspon.

El que és cert és que el Concili va dir (amb gran sorpresa per a molts) que tots els batejats formem «el Poble de Déu» i que la jerarquia o els clergues no estan fora o per damunt d'aquet «Poble de Déu», sinó que també en formen part, com un membre més, tot i que amb ministeris (=serveis) propis en favor de la comunitat. Aquest canvi, l'expressàvem gràficament, dient que l'Església no era una piràmide de jerarquies, sinó que era un cercle ben rodó de comunió. — **En contra d'aquest clericalisme es proposa la sinodalitat:** en parlarem la setmana que ve. [P. C.-M.]

Aquesta setmana ...

Diumenge, 04	SEGON DIUMENGE D'ADVENT
Dilluns, 05	20:30 Pregar la Paraula al CM
Dimarts, 06	19:00 Ioga, Harmonització Vital a ST
Dimecres, 07	09:00 - 12:30 L'ASSISTENTA SOCIAL Arxiprestal amb CITA PREVIA: 933 44 16 50 19:30 Missa de vigília de la Immaculada a ST 20:00 Missa de vigília de la Immaculada a CM
Dijous, 8	FESTA DE LA CONCEPCIÓ INMACULADA DE MARIA Horari de misses com diumenge: Sant Tomàs: 10:00 (castellà) i 11:30 Cor de Maria: 11:45; 13:00 (castellà) i 20:00 Final de la campanya de REBOST DE NADAL per a DiSA
Diumenge, 11	TERCER DIUMENGE D'ADVENT- Diumenge de "Gaudete"
Diumenge, 18	12:15 – A Sant Tomàs (acabada la missa de les 11.30) la coral Veus Clares oferirà el Concert de Nadal .
ADVENT	14 des. 20:30 Celebració del perdó al Cor de Maria 15 des. 20:00 Celebració del perdó a Sant Tomàs 17 des. al mati Recés Interparroquial d'Advent a Sant Tomàs

Dijous, 8: La Immaculada Concepció de Maria

Per als creients, el dogma de la Immaculada significa que Maria, la Mare de Jesús, va ser una dona extraordinàriament agraciada (plena de gràcia) per Déu, privilegiada i d'una qualitat excepcional. Ella va ser el canal humà pel qual Déu «es va humanitzar» i va venir en aquest món «com un home qualsevol» (Fil 2, 7).

El *pecat original* no és més que el nom teològic que se li ha posat a la *limitació* inherent a la condició humana. I, a més d'això (i juntament amb això), *el pecat original* indica també la "*inclinació*" al mal que tots portem a la sang mateixa de la nostra vida. D'aquí ve que, en tota dona i en tot home, allò que **ja és humà** i allò que **encara no és inhumà** estiguin fosos, barrejats en el fons del cor de cadascú. I d'aquí ve que, comptat i debatut, el que la festa de la Immaculada Concepció de Maria ens vol recordar és que **el projecte cristià implica, abans de res, la tasca incessant de fer-nos cada dia més humans, superant i venent la inhumanitat que tant deshumanitza aquesta vida i aquest món.**

Parròquia del Cor de Maria: P. Claret, 45-47 - 08025 / Tel. 93 458 60 76)

Parròquia de Sant Tomàs d'Aquino: Despatx: Passatge Alió 8 / Tel. 93 457 06 81

Comunitat dels Claretians: 93 476 68 34. // **Mòbil parroquial:** 609 23 47 67